

JUSTITSMINISTERIET

Udlændingeafdelingen

Folketinget
Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik
Christiansborg
1240 København K

Dato: 1. december 2014
Kontor: Asyl- og Visumkontoret
Sagsbeh: Morten Duus
Sagsnr.: 2014-0037-0090
Dok.: 1398508

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 105 vedrørende forslag til lov om ændring af udlændingeloven (Midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge samt afvisning af realitetsbehandling af asylansøgninger, når ansøgeren har opnået beskyttelse i et andet EU-land m.v.) (L 72), som Folketingets Udvalg for Udlændinge- og Integrationspolitik har stillet til justitsministeren den 26. november 2014. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karsten Lauritzen (V).

Mette Frederiksen

/

Rasmus Kieffer-Kristensen

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 105 fra Folketingets Udvalg for Udlændinge- og Integrationspolitik vedrørende forslag til lov om ændring af udlændingeloven (Midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge samt afvisning af realitetsbehandling af asylansøgninger, når ansøgeren har opnået beskyttelse i et andet EU-land m.v.) (L 72):

”Ministeren bedes med eksempler tydeliggøre forskellen på de personer og grupper, der med forslaget vil få asyl efter henholdsvis § 7, stk. 1, stk. 2 og stk. 3.”

Svar:

For så vidt angår anvendelsesområdet for udlændingelovens § 7, stk. 1 og § 7, stk. 2 – samt eksempler på praksis vedrørende de to bestemmelser – kan der henvises til Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning fra 2013, s. 29 ff.

Som eksempler på situationer, der vil være omfattet af den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, kan der, som anført i de specielle bemærkninger til lovforslagets § 1, nr. 1 (udlændingelovens § 7, stk. 3), nævnes de sager vedrørende asylansøgere fra Mogadishu, som i perioden fra 2011-2013 fik meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, under henvisning til, at den generelle vold i Mogadishu aktuelt havde nået et niveau, hvor enhver, der vendte tilbage til byen, som udgangspunkt ville være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, alene som følge af den blotte tilstedeværelse, medmindre vedkommende havde tilstrækkeligt gode relationer på højeste niveau til magtfulde aktører i byen, der gjorde det muligt for den pågældende at opnå beskyttelse, jf. Sufi og Elmi-dommen.

Flygtningenævnets praksis vedrørende sager fra det centrale og sydlige Somalia er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 21. beretning fra 2012, side 62 ff.

For en beskrivelse af Flygtningenævnets praksis i sager vedrørende personer, der som asylmotiv alene har henvist til de generelle forhold i Syrien, henvises til Flygtningenævnets formandskabs 22. beretning fra 2013, s. 425 ff.

De omtalte beretninger fra Flygtningenævnets formandskab er tilgængelige på Flygtningenævnets hjemmeside.